

بیش از ۵۴ هزار میلیارد تومان پول چاپ کرد و پایه پولی را بالا برد و با بی‌انضباطی تمام، کسری بودجه را در این مدت رفع کرد و تبعات وحشتناک تورمی آن را برای دولت رئیسی به جای گذاشت.

افزایش رقم پایه پولی در هفت ماه نخست عملکرد دولت سیزدهم نسبت به هفت ماه پایانی دولت قبل ۴۲ درصد کمتر شد.

در هفت ماه پایانی عملکرد دولت دوازدهم حجم پایه پولی ۱۰۹/۹ هزار میلیارد تومان افزایش یافت که عمده آن چاپ پول برای پرداخت هزینه‌های جاری دولت بود که سبب افزایش نقدینگی و تورم در جامعه شد.

با شروع به کار دولت جدید از اوایل مردادماه ۱۴۰۰، جلوی رشد بی‌رویه پایه پولی گرفته شد به طوری که در هفت ماه نخست عملکرد دولت آیت‌الله رئیسی ۶۳/۴ هزار میلیارد تومان بر حجم پایه پولی افزوده شده است.

بر این اساس نسبت به هفت ماه پایانی دولت قبل، افزایش پایه پولی ۴۲ درصد کمتر شده است که آثار خود را در کاهش شتاب تورم نشان داده است. همچنین متوسط رشد ماهانه پایه پولی در هفت ماه نخست دولت سیزدهم ۱/۶ درصد بوده در حالی که در هشت سال دولت‌های یازدهم و دوازدهم متوسط رشد ماهانه پایه پولی ۱/۸ درصد بود.

نقدینگی

در هشت سال دولت گذشته حجم نقدینگی ۸ برابر شد و از ۴۷۹ هزار میلیارد تومان در پایان دولت دهم به ۳۸۲۰ هزار میلیارد تومان در پایان دولت دوازدهم رسید. (جدول ۴)

اقتصاددانان می‌دانند که این رشد وحشتناک نقدینگی چه تبعات تورمی ایجاد کرده که دامن ملت و دولت رئیسی را گرفته است. (جدول ۵)

در هشت سال دولت گذشته حجم نقدینگی ۸ برابر شد و از ۴۷۹ هزار میلیارد تومان در پایان دولت دهم به ۳۸۲۰ هزار میلیارد تومان رسید.

حسن روحانی و تیم اقتصادی وی در ۸ سال اخیر بشدت افزایش نقدینگی در دولت‌های نهم و دهم را مورد انتقاد قرار می‌دادند اما عملکرد خود آنها فاجعه تاریخی بود.

سرمایه‌گذاری

دولت رئیسی در حالی تشکیل شد که رشد تشکیل سرمایه ثابت در پایان دولت گذشته نسبت به دوره اول آن دولت منفی ۲۸ درصد نزولی شد.

سرمایه‌گذاری عامل مهم تولید و عامل انتقال فناوری به فرایند تولید می‌باشد. ایجاد محیط امن، از لوازم اصلی و بسترساز برای انجام سرمایه‌گذاری است. عملکرد سرمایه‌گذاری در اغلب سال‌های

سرمایه‌گذاری نیاز به

تسهیلات دارد. پول لازم را باید

بانک‌های داخلی و خارجی

تأمین کنند. بانک‌ها خود

نباید به بنگاه‌داری بپردازند

بلکه باید تسهیلات لازم را

برای سرمایه‌گذاران فراهم

کنند. اساساً یکی از دلایل

اصلی جذب سرمایه‌گذار

خارجی نیز به خاطر

کمبود سرمایه داخلی است

دهه ۱۳۹۰ منفی و متوسط رشد سالانه آن بر اساس آمارهای مرکز آمار ایران منفی ۱/۲ درصد بوده است. کاهش سرمایه‌گذاری طی سال‌های اخیر تبعات منفی مختلف داشته و سرمایه‌گذاری به اندازه موجودی سرمایه مستهلک شده اقتصاد، تنزل یافته است. باید توجه داشت که اگر به اندازه سرمایه مستهلک شده، سرمایه‌گذاری انجام نشود، نتیجه آن کاهش موجودی سرمایه و کاهش ظرفیت‌ها و پتانسیل‌های رشد اقتصادی و عدم پشتیبانی از رشد اقتصادی در سال‌های آتی خواهد شد.

کاهش سرمایه‌گذاری در دولت قبل، هم در بخش سرمایه‌گذاری داخلی و هم در بخش جذب سرمایه‌گذاری خارجی رخ داده است.

بر اساس آمار سازمان بین‌المللی آنکتاد، وابسته به سازمان ملل متحد، که آمار جریان سرمایه‌گذاری در جهان را اعلام می‌کند، میزان سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی در ایران در دولت گذشته به پایین‌ترین سطح دو دهه اخیر سقوط کرده است.

در سال ۱۳۹۹ ایران ۱/۳ میلیارد دلار سرمایه‌گذاری مستقیم خارجی به دست آورده که کمترین میزان در دو دهه اخیر محسوب می‌شود.

بدین ترتیب حسن روحانی که با وعده حل مشکلات اقتصادی کشور با مذاکره و جذب سرمایه‌گذاران خارجی روی کار آمده بود، در این زمینه هم ضعیف‌ترین کارنامه را به جای گذاشته است.

دولت قبل با شعار اینکه سیاست خارجی باید در خدمت اقتصاد باشد بر سر کار آمد، اما ضعیف‌ترین عملکرد را در جذب سرمایه‌گذاری خارجی داشت؛ حال آن که دولت سیزدهم در شش ماه نخست خود در جذب سرمایه‌گذاری

خارجی بسیار موفق عمل کرده است. دولت سیزدهم برای تحقق و تداوم رشد اقتصادی ۸ درصدی، جذب انواع مختلف سرمایه‌گذاری، اعم از داخلی و خارجی را در دستور کار قرار داده و در عمل نیز آمارهای منتشرشده از رشد سرمایه‌گذاری در کشور حکایت دارد.

در شرایط اقتصادی کنونی که از یک سو نرخ تورم کشور بسیار بالا است و از سوی دیگر نرخ رشد اقتصادی خیلی پایین، رسیدگی به این دو مشکل اصلی نیازمند سیاستگذاری دوگانه و همزمان است. یعنی همزمان که برای کاهش تورم تلاش می‌شود باید سیاستگذار موجبات رشد اقتصادی را نیز فراهم کند. ارتباط این دو مؤلفه تنگاتنگ و بسیار حساس است. نباید طوری سیاستگذاری شود که رشد اقتصادی به تورم دامن بزند، یا برعکس سیاست‌های کنترل و کاهش نرخ تورم به رکود اقتصادی بینجامد.

این موضوع را دولت سیزدهم در دستور کار قرار داده است. به همین خاطر از یک طرف هدف رشد اقتصادی ۸ درصد را در بودجه ۱۴۰۱ در نظر گرفته و از طرف دیگر در تلاش است تا تورم را به حداقل برساند. روند کاهشی تورم در چند ماه اخیر نوید موفقیت در این عرصه را با توجه به هدف‌گذاری‌های انجام‌شده می‌دهد.

همچنین رشد اقتصادی مثبت و در حال افزایش است. درمجموع تولید ناخالص داخلی در شش‌ماهه ۱۴۰۰ از رشد مثبت برخوردار بوده و مطابق با آمارهای مرکز آمار، معادل ۵/۹ درصد و مطابق با آمارهای بانک مرکزی برابر با ۳/۳ بوده است.

در طول دو سال پایانی دولت دوازدهم، بسیاری از واحدهای تولیدی و بنگاه‌های اقتصادی یا تعطیل شدند یا با نیمی از ظرفیت و گاهی با یک‌سوم ظرفیت خود ادامه فعالیت دادند. در صورت برنامه‌ریزی و حمایت‌های دولت، بویژه با وجود کاهش اثرات کرونا و امکان کنترل این بیماری به واسطه واکسیناسیون سراسری، پر کردن ظرفیت‌های خالی تولید چندان دور از دسترس نیست. آنچه در این میان مهم به نظر می‌رسد تداوم رشد اقتصادی و پایداری آن در بلندمدت است. تحقق این مهم نیازمند سرمایه‌گذاری است و این نکته از نظر دولتمردان و تیم اقتصادی دولت دور نمانده است.

سرمایه‌گذاری نیاز به تسهیلات دارد. پول لازم را باید بانک‌های داخلی و خارجی تأمین کنند. بانک‌ها خود نباید به بنگاه‌داری بپردازند بلکه باید تسهیلات لازم را برای سرمایه‌گذاران فراهم کنند. اساساً یکی از دلایل اصلی جذب سرمایه‌گذار خارجی نیز به خاطر کمبود سرمایه داخلی است.

تسهیلات پرداختی می‌تواند برای راه‌اندازی پروژه‌های جدید به کار برود یا برای تکمیل و ارتقای پروژه‌های موجود. برای مثال از طریق اعطای تسهیلات